

BRIEF van de bisschop

Solidair

Goede vrienden,

Bij grote rampen ontstaat spontaan een gevoel dat we het lot van slachtoffers delen. Tsunami of aardbeving, gasontploffingen of ander onheil, ook ver van huis, treffen ons diep. Er ontwaakt in ons een gevoeligheid die meer is dan een oproep tot hulpverlening. De vraag naar het waarom steekt spontaan de kop op. Beelden en verhalen van ontredderde volkeren, vluchtelingen of oorlogsmisdaden roepen vragen op over de toekomst van de mensheid zelf.

We worden in onze humanitaire zin versterkt wanneer we horen dat zulke grote sommen verzameld worden voor de wederopbouw van Haïti. Toch weten we dat geld allèen geen oplossing is. Er is meer nodig, want deze mensen zullen hun hele leven met een enorm gemis leven. Pijn en angst zijn wellicht elementen die in elk van ons broederschap stimuleren.

Welke evangelische houding kunnen we aannemen? Als we weten dat ook personen ver van ons in nood zijn, opent dat onze ogen voor mensen in onze eigen omgeving die het moeilijk hebben. Elkaars zorgen delen, pijn en rampen bespreekbaar maken en vanuit ons geloof samen bidden, zijn kansen om als christenen met deze gebeurtenissen om te gaan. Vaak zullen we tijdens de voorbeden verwijzen naar zulke rampen, maar eigenlijk voldoet dit niet. We hebben immers niet de tijd om onze gevoelens te delen met elkaar. Er is meer nodig. Kerk

zijn, gelovig zijn betekent gemeenschap vormen, en wie gemeenschap zegt, bedoelt ook medeleven, zorg dragen, thuis komen bij elkaar, banden smeden, elkaar bemoedigen. Ook tijdens de vredewens in de eucharistie zou er tijd moet zijn om elkaar te leren kennen en de zorg voor gebeurtenissen zoals de aardbeving in Haïti even uit te spreken. Dat is elkaars zorgen delen.

Als Kerk in ons bisdom hebben we onze gezamenlijke bezorgdheden en toekomstverlangens kunnen uitdrukken op onze denkdag. We hebben er eveneens samen gebeden. Daardoor ontstaat een gevoel, dat we samen eenzelfde project trekken. We zijn één Kerk, één bisdom. Dit geeft ons de mogelijkheid om in alle rust en vertrouwen de toekomst met elkaar te bespreken. Niet enkel in moeilijke situaties, maar ook in het dagelijks leven van de opbouw van de toekomst van ons bisdom en van de Kerk ervaren we heel concreet de geest van solidariteit. Deze voeden we in gesprekken, vooral misschien in het luisteren naar elkaar en het vragen stellen om te verzekeren dat we elkaar goed begrepen hebben.

Zou het zo niet zijn dat we als gelovigen gemeenschap vormen rond één project, één evangelie, één Christus? Van daaruit zullen alle mogelijke scenario's en situaties samen kunnen besproken en aangepakt worden.

+Luc Van Looy